

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Pavlíny Vrkočové v právní věci žalobkyně: **Z. Z.**, zast. Mgr. Helenou Koudelkovou, advokátkou, se sídlem Jiráskova 284/10, Vyškov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) M. Z., II) M. F., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2017, č. j. 62 A 99/2015 - 128,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. KÚOK/9892/2015/OSR/7000, č. j. KUOK 28633/2015, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Prostějova (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 11. 2014, č. j. PVMU 132888/2014 61, sp. zn. SÚ/577/2013-Hr, kterým byla povolena stavba „*Stavební úpravy řadového rodinného domu*“ Ž. č. p. X na pozemku parc. č. X, katastrální území Ž.

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami, zejména pokud jde o námitku týkající se imisí pohledem a ztráty soukromí v důsledku umístění prosklených dvoukřídlých dveří ve vzdálenosti 1,125 metru od hranice pozemku, před nimiž má žalobkyně umístěnu terasu. Umístěním prosklených dveří dojde také k zásahu do pohody bydlení žalobkyně a narušení jejího soukromí nad míru přiměřenou poměrům. Žalobkyně dlouhodobě užívá svoji terasu s již zavedenou úrovní soukromí a neočekávala, že bude v budoucnu vystavena pohledům z obytných místností stavby v bezprostřední blízkosti terasy.

[3] Žalobkyně dále zpochybňovala statické posouzení stavebních úprav zpracované Ing. J. V. a poukazovala na existenci dřevených podpěr stavby. Podpěry, ale i značně poškozená zadní část domu směrem do dvora, podle žalobkyně nasvědčují tomu, že dům není ze statického hlediska v pořádku, což má zásadní vliv na bezpečnost stavby a její vliv na okolí. Žalovaný měl podle žalobkyně provést revizní statické posouzení či vyzvat statika k vysvětlení či doplnění jeho posouzení.

[4] Žalobkyně také namítala, že není jasné, zda projekt rekonstrukce počítá s výstavbou štítové zdi. Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 31. 3. 2015 odkázal na navrženou dostavbu štítové zdi stavby, nicméně ji nijak blíže nespecifikoval, a není zřejmé, jak bude zeď provedena. Přitom ani z projektové dokumentace ke stavbě nevyplývá, že by stavba měla navrženu dostavbu vlastní štítové zdi a jejích základů v části sousedící s rodinným domem žalobkyně. Otázka výstavby štítové zdi tedy nebyla vyřešena a není zřejmé, jak stavební úřad dospěl k závěru, že stavba bude mít vlastní štítovou zeď.

[5] Krajský soud žalobu zamítl. Shledal, že vypořádání námitek žalobkyně bylo v rozhodnutí žalovaného strohé, ovšem s ohledem na skutečnost, že většina odvolacích námitek byla formulována pouze jako nesouhlas se závěry stavebního úřadu, aniž by byla opřena o protiargumenty a důkazní návrhy (např. vlastní revizní znalecký posudek), argumentace v rozhodnutí žalovaného ve spojení s odůvodněním rozhodnutí stavebního úřadu ještě umožňuje věcný přezkum nosných skutkových a právních závěrů v mezích žalobních bodů.

[6] Krajský soud dále konstatoval, že provedení stavby nezasáhne do práva žalobkyně na soukromí. Pokud žalobkyně dotčení svých práv spatřovala v umístění dvoukřídlých prosklených dveří pohledově směřovaných na její terasu, tak v možnosti pohledu z oken na terasu souseda nelze v žádném případě dovodit narušení soukromí žalobkyně nad míru zcela běžnou v oblastech, kde se nacházejí obytné domy. Pocit soukromí na terase se dá standardně zajistit slunečníkem, zídkou, pergolou či markýzou. Poukazovala-li žalobkyně na konfliktní vztahy se sousedkou, které se vybudováním předmětných dveří zintenzivní, jedná se již o problematiku sousedských vztahů a občanského soužití, které s předmětem přezkumu ve správním soudnictví nesouvisí.

[7] K námitkám týkajícím se statiky domu krajský soud shledal, že z odborných podkladů žádosti o stavební povolení neplyne možnost ohrožení statiky domu žalobkyně. Žalobkyně sama přitom k otázce narušení statiky svého domu navrhovanou stavbou,

kromě svých tvrzení, nedoložila žádné odborné stanovisko či znalecký posudek, ač do projektové dokumentace a dalších příloh k žádosti v průběhu stavebního řízení nahlížela. Pokud žalobkyně uvádí, že nesouhlasí s využitím vlastní štítové zdi pro stavbu, tak k plánovanému stavu k tomu z projektové dokumentace obsažené ve správním spise (výkres půdorys základů a půdorys 1. NP stavby) vyplývá, že vedle štítové zdi žalobkyně je naplánována výstavba zdi o tloušťce 300 mm. Podle předložené projektové dokumentace tedy stavba nebude využívat štítovou zeď žalobkyně a z ničeho neplyne, že by měla být rekonstrukcí dotčena, především to vylučuje odborné posouzení statika, k němuž konkurenční odborné posouzení projektové dokumentace žalobkyně nepředložila, a tím spíše je nevyvrátila.

[8] Krajský soud nakonec konstatoval, že pokud by stavebník postupoval v rozporu se stavebním zákonem, jak se obává žalobkyně, jde mimo jiné o jednání postižitelné jako správní delikt. Stejně tak pokud žalobkyně od počátku stavebního řízení namítala, že stavebník nebude dodržovat podmínky stavebního povolení, tak k ověření provádění stavby podle projektové dokumentace disponuje stavební úřad dostatečnými nástroji (§ 134 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, dále jen „stavební zákon"), kdy má mimo jiné možnost uložit zastavení prací probíhajících mimo rámec stavebního povolení. Spekulativní námitka, že stavebník bude v budoucnu postupovat v rozporu se stavebním povolením, však nemůže být důvodem pro to, aby stavební úřad povolení k žádosti stavebníka vůbec nevydal. Žalovaný a stavební úřad tak při rozhodování o povolení předmětných stavebních úprav postupovali správně, pokud posuzovali výsledný stav navrhované stavby ve smyslu § 111 až § 115 stavebního zákona, a námitky žalobkyně uplatňované v průběhu řízení ve vztahu k jeho předmětu správně vyhodnotili jako nedůvodné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatelka předně namítá, že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku imisí pohledem. Krajský soud zcela bagatelizuje skutečnost, že navržené dvoukřídlé dveře, s jejichž umístěním žalobkyně po celou dobu řízení nesouhlasila, jsou potenciálním zdrojem sporů mezi stěžovatelkou a stavebníkem. Správní orgány by přitom měly opakovanému projednávání věcí před orgány veřejné moci přecházet, a to včetně občanskoprávních sporů. Krajský soud se také nijak nevyjádřil k otázce pohody bydlení, kterou stěžovatelka namítala v žalobě.

[10] Krajský soud také nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, který se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami stěžovatelky. Pokud soud uzavřel, že se jedná pouze o strohé vypořádání námitek, ale že argumentace žalovaného ve spojení s odůvodněním rozhodnutí stavebního úřadu umožňuje věcný přezkum nosných skutkových a právních závěrů, pak tento závěr soudu stěžovatelka rozporuje alespoň ve vztahu k vypořádání námitky rozporů statického posouzení, kterou se žalovaný vůbec nezabýval. Stěžovatelka považuje závěr, že byla povinna ke svým námitkám ke statickému posudku doložit odborné vyjádření nebo znalecký posudek, aby se jimi žalovaný byl povinen zabývat, za nepřípustný. Takový požadavek soudu by byl pro žalobkyni zcela nesplnitelný, jelikož bez umožnění přístupu

znalce zajištěného žalobkyní na pozemek stavebníka, by nebylo objektivně možné kvalifikovaný posudek vyhotovit.

[11] Stěžovatelka dále nepovažuje za vyřešenou otázku výstavby štítové zdi. Podle rozhodnutí stavebního úřadu je na hranici pozemků stěžovatelky a stavebníka zeď tloušťky 300 mm, přičemž ať už jde o zeď stavebníka či zeď společnou pro oba objekty, tato část stavby nebude dotčena rekonstrukcí a nemůže ovlivnit statiku sousedního domu. Formulace „*ať už se jedná o zeď stavebníka či společnou pro oba objekty*“, je formulací zcela nepřijatelnou a neurčitou. Výsledkem stavebního řízení nemůže být stavební povolení, v němž není vyjasněno, čí bude štítová zeď. Rozhodnutí stavebního úřadu je také v rozporu s rozhodnutím žalovaného, jelikož podle něj předmětná stavba s výstavbou štítové zdi počítá. Krajský soud se výše uvedenými rozpory zabýval zcela nedostatečně, přičemž jenom tyto rozpory samotné by měly být důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu.

[12] Pokud soud závěrem uvádí, že spekulativní námitka, že stavebník bude v budoucnu postupovat v rozporu se stavebním povolením, nemůže být důvodem pro to, aby stavební úřad povolení k žádosti stavebníka vůbec nevydal, pak stěžovatelka dodává, že se nejednalo o námitku spekulativní, jelikož ke zbourání stavby v rozporu se stavebním povolením došlo. Podstatou této námitky byla skutečnost, že od začátku bylo i laikovi zřejmé, že předmětná stavba není způsobilá ke stavebním úpravám, tak jak je navrhoval stavebník. Z havarijního stavu domu bylo od počátku možné dovodit, že žádné stavební úpravy nebudou moci být realizovány, neboť to stav objektu neumožňoval, na což stěžovatelka ve správním řízení poukazovala.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelkou namítané obtěžování pohledem je možné považovat za imisi jen v mimořádných případech, pokud je soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka. Oba domy se nachází v lokalitě s uliční zástavbou domů, kde z hlediska možného pohledu do oken, dvora či zahrady nelze zcela očekávat úplné soukromí. I bez realizace dveří by tato část pozemku byla přístupná, byť vzhledem k realizaci dveří lze očekávat vyšší pohyb osob. Dům stěžovatelky má větší hloubku než dům stavebníka, je vyšší, oplocení mezi oběma pozemky je navíc plné - neprůhledné. Při výstupu z domu stavebníka předmětnými dveřmi tak je možné vidět zejména štítovou zeď domu stěžovatelky a oplocení. Na namítanou terasu tak lze „nahlížet“ pouze zespodu a jen ve velmi omezené míře, k čemuž by bylo dále nutné vynaložit určité úsilí. Předmětné dveře tak nemohou být prostředkem k nahlížení na pozemek či do místností domu stěžovatelky.

[14] Žalovaný se také řádně vypořádal s námitkou týkající se statického posouzení. Statické posouzení bylo provedeno oprávněnou osobou, která konstatovala, že se jedná o poměrně jednoduchý dům, bylo zkoumáno založení domu i nosná konstrukce stropu. Stěžovatelka své námitky nedoložila žádným důkazem, kterým by zpochybnila závěry, ke kterým dospěl autorizovaný inženýr v oboru statika a dynamika staveb. Žalovaný nakonec konstatuje, že v rámci povolených stavebních úprav domu má být vybudována i nová štítová zeď, která bude od štítové zdi stěžovatelky dilatovaná a zavázaná do stropů a krovu. Je tedy naprosto zřejmé, že k dotčení štítové zdi domu stěžovatelky nedojde.

[15] Své vyjádření Nejvyššímu správnímu soudu předložil také pan M. Z. jako osoba zúčastněná na řízení I). Nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že námitky stěžovatelky jsou spekulativní, jelikož se staly prokazatelnou skutečností. Stavebník bez stavebního povolení dům zboural, navýšil na pozemku terén a provedl bez stavebního povolení základy nového domu tak, že prosklené dveře budou směřovat nad zídku terasy, tedy na pozemek stěžovatelky. Ke stavbě nové štítové zdi osoba zúčastněná na řízení I) uvádí, že stavební úřad stavbu nové zdi nepovolil. Žalovaný se také nezabýval tím, kam budou svedeny odpady dvou nově navrhovaných koupelen, jelikož dům není naveden na hloubkovou kanalizaci, na což stěžovatelka upozorňovala.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou imisí pohledem v důsledku výstavby prosklených dveří směřujících k terase stěžovatelky. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 2 As 168/2016) k problematice imisí pohledem setrvale odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu, ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, kde Nejvyšší soud dovodil, že „[a]*by bylo možno obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; zpravidla by šlo o případy, kdy vlastnické právo by bylo zneužíváno k nahlížení do sousední nemovitosti za účelem narušování soukromí sousedů anebo by došlo ke stavební změně, umožňující nahlížení do dosud uzavřených prostor, přičemž tuto změnu by neodůvodňovaly oprávněné zájmy toho, kdo změnu provedl. Při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků řízení. Je též třeba vycházet ze skutečnosti, že obecně nelze ukládat těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet do cizích oken, aby provedli taková opatření, kterými by tuto možnost vyloučili; to by znamenalo, že vlastníci nemovitostí by byli nuceni je ohradit takovým způsobem, že by z nich nebyl možný výhled na cizí nemovitosti, resp. by byli nuceni zřizovat okna situovaná jen tak, že by z nich nebylo vidět sousední nemovitosti. Stejně by bylo třeba ohradit veřejná prostranství, ze kterých je vidět např. do oken bytů. Proto je - v souladu s dlouhodobě respektovanými zvyklostmi - na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Tomu odpovídá praxe pořizování záclon, závěsů, žaluzií, neprůhledných plotů apod., těmi, kdo nechtějí být takto obtěžováni, nikoliv těmi, kdo by mohli do domů, příp. jiných nemovitostí nahlížet.*“.

[19] Z citovaného rozsudku plyne, že sama skutečnost, že z jedné nemovitosti je možné nahlížet do druhé, nepředstavuje imisi, i když se jedná potenciálně o nahlížení obtěžující. Aby bylo takové nahlížení možné považovat za imisi, musí se jednat o mimořádnou situaci, kdy předmětná stavební úprava neodpovídá standardním společenským poměrům a

oprávněným zájmům dotčených osob, tj. například pokud je prováděna především s úmyslem nahlížet na pozemek souseda nebo pokud se dotýká dosud uzavřených prostor sousední nemovitosti. Je v první řadě na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která tomuto obtěžování zabrání. S ohledem na to Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, shledal, že "[s]*těžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí.*"

[20] V rámci stavebního řízení mají stavební úřady povinnost postupovat tak, aby případným sporům plynoucím z takového překročení míry přiměřené poměrům předcházely. V takovém mimořádném případě pohledových imisí v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013 - 40, Nejvyšší správní soud shledal, že „[p]*řestože ještě nemuselo dojít ke konkrétním zásahům do práva žalobkyně na soukromí, stavba terasy narušila zavedený a žalobkyní legitimně očekávaný rozsah soukromí, a to svým vysokým potenciálem způsobovat zásahy nad míru přiměřenou poměrům... Je legitimním požadavkem udržet určitou míru soukromí u nemovitosti z titulu vlastnictví i* pro futuro *nehledě na chvilkové (ne)přítomnosti vlastníků, jak správně dovodil krajský soud. Navíc je logické, že při přezkumu rozhodnutí správních orgánů se řeší sousedské vztahy především v rámci námitek ve stavebním řízení. Nejde proto o konkrétní spory týkající se imisí, nýbrž se řeší potencialita vzniku možných budoucích sporů. Na základě vyhodnocení námitek činí stavební úřad rozhodnutí, zda je stavební záměr přijatelný, nebo zda by nepřiměřeně zasahoval do zájmů určitých účastníků ve prospěch jiných a přijatelný není. Kromě hledání výsledku v souladu s veřejným zájmem je úkolem stavebního úřadu i ochrana práv vlastníků sousedních nemovitostí.*" Povinnost přecházet potenciálním sporům mezi sousedy v důsledku imisí pohledem je přitom třeba vykládat ve vztahu ke konkrétnímu stavebního návrhu a místním poměrů, tj. objektivním hlediskům. Existence konfliktních vztahů mezi sousedy sama o sobě není skutečností, k níž by stavební úřad ve stavebním řízení mohl přihlížet.

[21] S ohledem na výše uvedená východiska posoudil Nejvyšší správní soud možnost imisí pohledem v posuzovaném případě. Z podkladů obsažených ve správním spise vyplývá, že prosklené dveře plánované v rámci rekonstrukce domu stavebníka mají směřovat k terase na hranici pozemku stěžovatelky a stavebníka. Dosud se v tomto místě na pozemku stavebníka dveře ani okno nenacházely. Na terase stěžovatelky se v tomto místě nenachází žádná zástěna.

[22] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že v řadové zástavbě rodinných domů není možné ve venkovních prostorách očekávat zachování absolutního soukromí. Dotčení vlastníci mají za této situace možnost si na svých nemovitostech odstínění proti pohledu různými způsoby zřídit. Lze důvodně předpokládat, že vybudováním prosklených dveří se úroveň soukromí na terase stěžovatelky sníží. Je však nutné přihlédnout ke stavebnímu řešení terasy. Jestliže terasa stěžovatelky za dosavadní situace umožňuje ze své severní strany nezastíněný výhled na pozemek stavebníka, nelze po stavebníkovi spravedlivě požadovat, aby se zdržel jakýchkoliv úprav své nemovitosti, které umožňují pohled na tuto terasu. I v dosavadní situaci přitom bylo možné z pozemku stavebníka na tuto terasu volně nahlížet. Funkcí prosklených dveří také není primárně zřízení výhledu dovnitř či ven z místnosti, ale zajištění průchodu. Z jejich zřízení tak nelze dovozovat záměr zajistit výhled na terasu stěžovatelky a zároveň se nejedná o změnu, která by umožňovala výhled

na dosud uzavřené prostory. Vybudování dvoukřídlých prosklených dveří v navrženém místě tak nelze považovat za podstatnou změnu poměrů a dosavadní míry soukromí v dotčeném prostoru. Skutečnost, že tato stavební úprava může být předmětem sporů mezi stěžovatelkou a stavebníkem, s ohledem na tento závěr není pro její posouzení ve stavebním řízení relevantní.

[23] V této souvislosti Nejvyšší správní soud také nemohl přisvědčit námitce stěžovatelky, že krajský soud se nezabýval otázkou „pohody bydlení“, jejíž narušení v žalobě namítala. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, se pohodou bydlení rozumí „*souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech*“.

[24] Stěžovatelka v žalobě námitku narušení pohody bydlení vznesla pouze v souvislosti s narušením soukromí v důsledku vybudování prosklených dveří. Imise pohledem je vzhledem k výše uvedené definici pojmu „pohoda bydlení“ (v nyní platných stavebních předpisech byl tento pojem nahrazen pojmem „kvalita prostředí“ s obdobným obsahem srov. § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 174/2016 - 20) nutné považovat za dílčí složku tohoto pojmu. Touto otázkou se krajský soud zabýval, ačkoliv pojem „pohoda bydlení“ v odůvodnění napadeného rozsudku přímo nepoužil, přičemž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, neshledal zatížení nepřiměřené místním poměrům. Tato námitka proto není důvodná.

[25] Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu nevypořádání všech odvolacích námitek, a to především námitky ohrožení statiky domu stěžovatelky v důsledku realizace stavebního záměru.

[26] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46).

[27] Obdobně jako v případě krajských soudů však správní orgány nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace obsažené v odvolání (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130,

potom Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]*řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.*“

[28] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal stručným, ale přezkoumatelným způsobem. K jednotlivým okruhům námitek se žalovaný vyjádřil a z odůvodnění je zřejmé, proč je nepovažoval za důvodné. Co se týče námitky směřující proti statickému posouzení Ing. J. V., stěžovatelka v odvolání pouze uvedla, že žádá, aby statik vysvětlil, proč má dům podpěry, ačkoliv je z hlediska statiky v pořádku. Stěžovatelce lze přisvědčit, že žalovaný se jmenovitě touto námitkou nezabýval, přičemž pouze odkázal na posudek Ing. J. V. s tím, že se jedná o rekonstrukci po statické stránce jednoduchého domu. Posudek statiky domu Ing. J. V. se však nevyjadřuje ke statice domu stavebníka v domě před zahájením rekonstrukce, nýbrž hodnotí statiku navrhovaného stavebně konstrukčního řešení. Závěrem posudku je to, že stavba po rekonstrukci neovlivní ani neohrozí dům stěžovatelky. Stěžovatelka tento závěr nijak nezpochybnila a její námitka, že dům stavebníka byl před zahájením rekonstrukce podepřen dřevěnými podpěrami, není v tomto směru relevantní. Skutečnost, že se žalovaný nezabýval uvedeným argumentem stěžovatelky, tak nevede k nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí.

[29] Podle další námitky stěžovatelky nebyla řízení před správními orgány ani krajským soudem vyřešena otázka, komu bude patřit štítová zeď a zda součástí rekonstrukce měla být výstavba nové štítové zdi.

[30] Nejvyšší správní soud konstatuje, že projektová dokumentace výstavbu nové štítové zdi zahrnuje. Podle technické zprávy, která je součástí projektové dokumentace, oddílu 4.1 má dojít ke konstrukci vnitřní nosné stěny průjezdu ze zdiva Ytong tl. 300 mm, pod níž budou podle oddílu 3 vybudovány nové základy. Vnitřní nosná stěna je vyznačena na výkrese č. 4 „Půdorys 1.NP – nový stav“. Základy této stěny jsou potom vyznačeny na výkrese č. 2, „Půdorys základů“. Tato stěna má být vybudována podélně se štítovou stěnou manželů Z. Ačkoliv tato stěna není v dokumentaci označena výslovně jako štítová zeď, jedná se zjevně o nosnou konstrukci s vybudovanými základy, která má plnit tuto funkci. To vyplývá také ze statického posudku Ing. J. V., který uvádí, že k výstavbě nové zdi dojde na styku se sousedem na pravé straně, tj. se stěžovatelkou, přičemž: „[v] *návrhu je nově vyzděná štítová zeď opět oddilatována od zdi souseda a zavázána do stropů a krovu. Nosná konstrukce je zde příčná, přetížení je zde však minimální.*“

[31] Z projektové dokumentace tedy bez pochybností vyplývá, že v rámci rekonstrukce dojde k výstavbě nové štítové zdi na straně domu stavebníka sousedící s domem stěžovatelky. Projektová dokumentace je v tomto ohledu zcela srozumitelná. Do tohoto závěru nevnáší žádné pochybnosti ani odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, na které odkazuje stěžovatelka, konkrétně formulace: „*Dle výkresu půdorys 1 NP – nový stav je na hranici pozemku zeď tloušťky 300 mm. Ať už se jedná o zeď ve vlastnictví stavebníka, nebo zeď společnou pro oba sousední objekty, tak tato část stavby nebude rekonstrukcí dotčena a rozhodně*

tak nemůže ovlivnit statiku sousedního objektu.“ O vlastnictví štítové zdi domu stěžovatelky nevznikla v řízení žádná pochybnost a tato otázka nebyla předmětem stavebního řízení. Stavební úřad zde pouze odkazuje na faktický stav, kdy se na hranici pozemku nachází štítová zeď domu stěžovatelky, aniž by se vyjadřoval k otázce jejího vlastnictví, které ve stavebním řízení nemůže být dotčeno. Jak již bylo uvedeno výše, projektová dokumentace stavebníka počítá s výstavbou vlastní štítové zdi, z čehož plyne, že stávající štítová zeď nebude rekonstrukcí dotčena a nebude nadále používána jako zeď společná pro obě sousedící stavby. V rozhodnutích správních orgánů se ohledně této otázky nevyskytly žádné rozpory a výše uvedený závěr byl srozumitelně vyjádřen také v odůvodnění rozsudku krajského soudu.

[32] Stěžovatelka nakonec namítala, že její námitka, že stavebník bude v budoucnu postupovat v rozporu se stavebním povolením, nebyla spekulativní, jelikož k takovému postupu nakonec skutečně došlo. Od začátku podle ní přitom muselo být i laikovi zřejmé, že stavba není způsobilá ke stavebním úpravám, na což stěžovatelka v průběhu správního řízení poukazovala. Stavební úřad i žalovaný tak pochybili, pokud důkladně nezhodnotili stav objektu a nedospěli k závěru, že navrhované stavební úpravy nebude možné provést.

[33] Ani tato námitka není důvodná. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „[p]*ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*.“ Důvodem nezákonnosti rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu tudíž nemůže být skutečnost, že následně došlo (dle tvrzení stěžovatelky) v rozporu s vydaným stavebním povolením ke zbourání domu stavebníka. Pokud stěžovatelka namítá, že stavební úřad i žalovaný nesprávně zhodnotili stav objektu, přičemž i laikovi muselo být zřejmé, že stavba není způsobilá k rekonstrukci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato otázka je věcí odborného posouzení a nelze ji posuzovat jen na základě fotografií nebo vyjádření stěžovatelky. V posuzovaném případě stavební úřad o vydání stavebního povolení rozhodl na základě projektové dokumentace řádně zpracované autorizovanou osobou, přičemž ve správním řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by věrohodně dokládaly, že stavbu podle této dokumentace nelze provést, popřípadě že stavebník plánuje postupovat v rozporu se stavebním povolením. Žalovaný za této situace nemohl předjímat zbourání dotčené stavby, neboť by se dopustil nepřípustné a nepřezkoumatelné spekulace (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2016, č. j. 4 As 224/2015 - 43). Pokud k takovému neoprávněnému postupu stavebníka skutečně následně došlo, je třeba takovou situaci řešit podle § 129 stavebního zákona.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[35] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[36] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení neuložil v řízení žádnou povinnost, která by mohla přiznání náhrady nákladů řízení opodstatnit.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu